

DEZSŐ KATA

Állóháború egy képzelt északi fronton

Hány terméke van jelen a világnak ebben a képben;
mennyit veszel észre, ha erre figyelsz?

Úgy tartják, negyven éve itt jelentek meg
a városközép legősibb árnyai,
hogy beoltsák a környék termékeny csípőit gyermektartó erővel.
Ötven gyerek született,
tízévesen eltűntek,
harmincévesen tértek vissza,
és soha nem beszéltek arról,
mire használták őket az égiek.

félelem nélküli legelők, havas hegyboltok
nyílnak meg előttünk,
ha észreveszik tekintetünk otthontalanságát,
tundrákon nyugtatott tüzét

mi más lehetnél
ismeretlen vándorként ebben a feketén zajló negyedben?
céltalan kerülőkhöz vezet,
ha álmodban látott körvonalakba szorítod,
amit a sarki fényhiányból meg tudsz nevezni

Jó most nekünk mind, ami körbevesz,
nem tart soká ez a hideg,
mely kiejtés utáni biztos némaságunk szegélyére áll,
nem oltja ki tekintetünk tundrákon nyugtatott tüzét,

de úgyis rájössz magad,
mikor megtalállak és végleg felébresztelek

Kojot asszony

Azt beszélük, megtaláltad a férjed,
családot alapítottál, és messze költöztél a zajktól,
melyekről annak idején nem voltál hajlandó lemondani.

Emlékszem, éjszakánként zavart voltál,
olyankor tested közelségét feleslegesnek tartottam,
mint az egymás mellett haladó,
összeérkezés nélküli párhuzamosoknál.

Őrizted ezt már magadban tavaszi kirándulásunk alatt,
mikor árnyas orgonák völgyébe vittelek?
sötétedésig bujkáltunk
az illatok szerint csoportban álló fák között,
sétáltunk hazafelé,
milyen meleg volt a kezed.

Ezután elmentél
és egyedül próbáltam megszámolni,
hány különböző csörgés és reccsenés
összetörni egy konyha teljes felszerelését,
de csak tízig jutottam,
az azonos pontból falhoz vágott eszközök
javarészt azonos hangkörülmenyekkel rendelkeznek.

A heglábnál lakom
elég magasan ahhoz, hogy félj kinézni,
ha meglátogatsz egy délután,
hogy fekete teát igyunk
és ideges legyek,
mert még mindig nem merlek szeretni.

Biofília

A combjukat kóstoltam utoljára,
kezdi J nagyapja,
a többi testrész átveszi a textilben tartottság csomós ízét,
a comb tiszta marad, friss és ízletes,
J nagyapja meleg volt és büszkén tagadta.

Nagy monológokba fogott teraszon elfogyasztott italaitól,
olvasott feladatlan leveleiből,
sok szerelmét nem vállalhatta azokban az időkben,
amikor a termékenység erőszaka volt a meghatározó.

J nagyapja engem is tanított,
beszélt a folyton nyugtalan időtlenségről
és a megérintettségről,
amikor egy test egy másikkal
az artériás vér hevéen keresztül beszél,

de soha nem bizonyultam jó diáknak,
a peremére se láttam jelenségeinek,
hiába helyezte följük tekintetemet.

J nagyapja úgy halt meg,
hogy összegyógyult a fákkal,
a legvégén felvállalta természetben hordott hajlamait